One who says give (this) [a] גט

- האומר תנו גט

OVERVIEW

Our text in the משנה reads 'האומר תנו גט זה לאשתי; indicating that the husband or master is currently transferring the (שהרור) to the שליה. Our תוספות discusses and negates this גירסא.

- אי גרסינן תן גט זה¹ אתיא מתניתין כרבי מאיר דוקא

If our text reads; 'give this 'גט' to my wife or this 'שטר שחרור לעבדי וכו', the משנה will be according to ר"מ exclusively.

תוספות offers another option (even if we are 'גורס'):

אי נמי אפילו כרבנן וכגון שאינו מוסרו מיד ליד אלא מראהו לו ומצוה ליתנו -Or you may also say; the משנה can even be according to the רבנן and we are discussing a case where for instance the master (husband) is not hand delivering the שטר שחרור to the hand of the שליה, but rather he is merely showing the שטר and commanding him to give it to the -

והוא לא נטלו עד אחר מיתה³ -

And the שליה did not take the שטר שחרור till after the death of the master.

תוספות offers an additional option (even) according to the רבנן:

אי נמי נטלו לאלתר ואפילו הכי לא זכה העבד -

Or you may also say; the שלית took the שטר שחרור immediately afterwards (meaning, while the master was alive) but nevertheless the זוכה was not זוכה his freedom, since the שליח did not receive the גט שחרור from the hand of the master -

ונאמר דלא אמרינן תן כזכי אלא כשמוסר לשליח מיד ליד⁴ -

For we will assume that the rule of הך כזכי applies only when the master

¹ The word זה indicates that the (husband is giving the שליה and the) master is giving the שליח to the שליח [as he is speaking].

 $^{^2}$ The רבנן maintain that it is a חוב for the דבע to be freed (as opposed to רבנן who maintains that it is a חוב for the עבד אור אפר שחרור משטר maintain that it is a שטר שחרור אין, therefore as soon as the שטר שחרור שטר from the master and the master told him עבד און, the שטר שחרור acquires the שטר שחרור on behalf of the עבדי (since תן כזכי) and he immediately becomes free. There is no issue of אין גט לאחר מיתה.

 $^{^3}$ In this case the שליח was not שטר שחרור שטר for the עבד during the lifetime of the master, since the שליח took the after the death of the משלח. The rule of אין גט לאחר applies.

delivers the שליח to the שליה from his hand to the שליח hand, but not when the master merely showed him the שטר שחרור and the שליח took it from where it was lying.

תוספות responds to an anticipated difficulty:⁵

- רחים שליח שליח בשעה שעושהו לינתן בשעה שליח אין וראוי לינתן בשעה שעושהו שליח במאי דנקט זה דאף על גב שהגט 7 בעין וראוי לינתן בשעה שעושהו שליח אחל teaches us by mentioning זה, that even though the גט (שחרור) is present and it is ready to be given at the time when the שליח was appointed -
- והותחל כל כך מחיים אפילו הכי לא יגמרו הדבר לאחר מיתה דאין גט לאחר מיתה And the process substantially started in the lifetime of the master; nevertheless they should not complete the process after his death since אין גט לאחר מיתה.

תוספות (however) negates the גירסא of זה of זה

אבל אומר רבינו תם דלא גרסינן כלל זה -

However the ה"ה states that we are altogether not 'הורס ' גורס ' הורס '

דעל כרחך לא תנא זה במתניתין לשום חידוש⁸ -

For perforce you must say that the משנה had no intention of mentioning זה for any הידוש -

מדדייק בגמרא 9 דמתניתין בבריא דאי בשכיב מרע מאי איריא תנו אפילו כתבו נמי - Since רב זביד infers later in the גמרא that our משנה is discussing a בריא, for if the שכ"מ is discussing a שכ"מ why does the מענה even if the שכ"מ would say 'write' the אשה ועבד מחיים we would also give it to the אשה ועבד מחיים. This concludes the citation from the גמרא. Now תוספות מסרום concludes his proof:

ואי תנא זה לאשמועינן שום חידוש¹⁰ אפילו מיירי בשכיב מרע לא הוה ליה למימר כתבו -

⁵ If we assume that the משנה is only according to "ר"מ then the word זה teaches us that even though the שליח שליח מחנים is not freed since it is a עבד for the עבד. However if we will assume that the משנה is according to the עבד who maintain it is a זכות for the עבד to be freed, why is it necessary to mention זה. The משנה is teaching us that if the שליח did not receive the (מיד ליד) שטר שחרור (מיד ליד) during the lifetime of the master, the עבד is not free [regardless whether he said at or did not say ז], since מן כזכי does not apply here. Why mention "ל"!!

⁶ This is referring to the case where the שליח took it אחר מיתה, however where the שליח took it מיד לאלתר (but not מיד took it אחר מיתה), the שביז is that the עבד was not זוכה מחיים (since there is no תן כזכי), and therefore it cannot be given לאחר.

⁷ According to the שטר הדוש of הו is by both אטר שחרור (as opposed to שטר "שטר where the חוב of הידוש of הו is only by בד (see footnote # 5]). See however שבד who maintains that the עבד is only by עבד is only by אשה since it is a חוב, there is no אשה that it should be effective. (See footnote # 12 for further discussion.)

⁸ There is no reason for the משנה to write 'זה', unless by writing 'זה' it is teaching us a חוב is a חוב is a מרכור עבד (that משנה), or that even though the process began מיים, nevertheless it is considered a גט לאחר מיתה לרבנן. However, מוספות will immediately prove that this cannot be the 's' משנה'.

⁹ On יג,ב שכיב מרע we find that ביב infers from our משנה that we are not discussing a case of שכיב, in the following manner. The מיתה states that we do not give the משהרור זס משהרור (to the אשה ועבד) after מיתה indicating that we do give it to them before מיתה, but only if he said ח. תונ משנה would be discussing a כתבו then even if he said כתבו then even if he said מול מכתובים וכמסורים דמי מכתובים וכמסורים דמים וכמסורים וכמסורים דמים וכמסורים וכמסורים וכמסורים וכמסורים דמים וכמסורים ו

¹⁰ According to ד"מ it teaches that it is a חוב for the עבד; according to the רבנן it teaches that it is still considered

And if the משנה states 'זה' to teach us some הידוש, then even if the משנה is discussing a משנה, the משנה could not have stated 'כתבו', for then we would not know the חידוש of זה. 11

מוספות anticipates a possible refutation to this proof (and rejects it):

ואין נראה לומר דהכי דייק אי בשכיב מרע הוה ליה למיתני – And it does not seem logical to say that this is how רב זביד inferred that the משנה is not discussing a שכ"מ, for if we are discussing a משנה, the משנה should have stated -

- מתבו גט לאשתי ותנו שחרור זה לעבדי כתבו

'Write a שהרור to my wife (without זה or תנו) and give this שהרור to my slave' –

תוספות responds that this is not a viable option:

דהא כיון דצריך לשנות תנו שחרור זה אין לו לתנא לשנות כתבו גט לאשתי ולהאריך בלשון: For since it is necessary to teach תנו שחרור זה (for the aforementioned חידוש of זה, it is not appropriate for the תנא of the משנה to teach כתבו גט לאשתי and by this increase the verbiage of the משנה.

SUMMARY

We are not גורס the word זה (even though it can be [even] according to the רבנן), for the משנה is not teaching us any הידוש regarding זה regarding.

THINKING IT OVER

Why indeed did not the משנה write 'זה' (according to the ר"י) and teach us the תוספות, which תוספות mentions (according to רבנן and the רבנן respectively)?¹³

¹³ See אמ"ה # 21.

מיתה even though all the preparations had already begun.

We would not know that it is a עבד for the עבד (according to ר"מ), and we would not know (לרבנן) that it is considered מיתה (even though the preparation had begun), but rather if it would say לאחר מיתה, it would clearly be a case of מחיים, since there is no תן כזכי and nothing was done מחיים, for all he said was כתבו.

¹² The (main) עבד y (either that it is not a חוב, or even though it is זה fo חידוש, it is still not considered, מחיים, so let the מעובה write תנו and הו by אשה (where there is no חדוש of ותנו משנה should write מתבו (and not מונ (זה and זו) if we are discussing a שכ"מ. See "שכ"מ (mentioned in footnote # 7) that since תוספות writes כתבו גט לאשתי this proves that by גט אשה there is no עבד על it is for if there is then just as it is necessary to write 'הה' it is necessary to write 'הה' by שבה that even though עבד על הדוש that even though אשה על 'וה' it is a זכות, nevertheless it is a גט לאחר מיתה, so how much more so is this true regarding אשה, and there is no need to repeat the חידוש (especially since it is a minor הידוש compared to עבר), therefore the question remains if it is by a it should say גט it should say אשה על to teach us the מהיים we give her the גע (even though it is a חיים). See (לר"מ כריסטינפולר [ת"ק-תקס"ה]) בל"י אות רצא בד"ה אבל for an alternate refutation of the מהרש"א.